

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
ГжЗ 368/21
4.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Радмиле Радић, чланова већа, у парници тужиоца Д.Ђ, из ..., улица ... број ..., чији је пуномоћник Мирослава Дајч, адвокат из Београда, Булевар Арсенија Чарнојевића број 184, против тужених "Adria Media Group" д.о.о. Београд, ул. Влајковићева бр. 8, Р.Н. Из ..., ул. ... бр. ..., К.Б. из ..., ул. ... бр. ..., чији су заједнички пуномоћници Александар Петровић и Бранислав Глогоњац, адвокати из Београда, Трг Николе Пашића бр. 12, ради накнаде штете, одлучујући о жалбама парничних странака изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду ПЗ 50/19 од 11.2.2021. године, исправљене решењем Вишег суда у Београду ПЗ 50/19 од 9.9.2021. године, у седници одржаној 4.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду ПЗ 50/19 од 11.2.2021. године, исправљена решењем Вишег суда у Београду ПЗ 50/19 од 9.9.2021. године, у делу става првог изреке којим су обавезани тужени "Adria Media Group" д.о.о. Београд и Р.Н из ... да тужиоцу Д.Ђ. из ..., солидарно исплате износ од 60.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана 11.02.2021. године, па до коначне исплате, а све у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, у ставу другом и трећем изреке, као и у делу става четвртог изреке, којим је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражено да Р.Н. из ... пресуду објави у целости без икаквог коментара и одлагања, а најкасније у другом наредном броју Дневних новина "Курир", од дана правноснажности пресуде.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду ПЗ 50/19 од 11.2.2021. године, исправљена решењем Вишег суда у Београду ПЗ 50/19 од 9.9.2021. године, у преосталом делу става првог изреке, тако што се **ОДБИЈА** тужбени захтев тужиоца Д.Ђ. из ..., којим је тражио да се обавезу тужени "Adria Media Group" д.о.о. Београд и Р.Н из ..., да му преко досуђеног износа од 60.000,00 динара, солидарно исплате износ од још 50.000,00 динара са законском затезном каматом почев од **11.02.2021.** године, па до коначне исплате, као неоснован.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу седмом изреке пресуде Вишег суда у Београду ПЗ 50/19 од 11.2.2021. године, исправљене решењем Вишег суда у Београду ПЗ 50/19 од 9.9.2021. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈУ** тужени "Adria Media Group" д.о.о. Београд и Р.Н из ... да солидарно исплате тужиоцу Д.Ђ. из ... износ од 73.100,00 динара на име

трошкова парничног поступка, са законском каматом почев од извршности пресуде до коначне исплате, док се тужилац Д.Ђ. из ... **ОБАВЕЗУЈЕ** да туженој **К.Б. из ...**, исплати износ од 55.500,00 динара на име трошкова парничног поступка, законском каматом почев од извршности пресуде до коначне исплате, све у року од 15 дана од пријема преписа пресуде, под претњом извршења.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженима "Adria Media Group" д.о.о. Београд и Р.Н из ..., на име накнаде трошкова другостепеног поступка, као солидарним повериоцима, исплати износ од 18.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писаног преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду ПЗ 50/19 од 11.2.2021. године, исправљене решењем Вишег суда у Београду ПЗ 50/19 од 9.9.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па се обавезују тужени "Adria Media Group" д.о.о. из Београд и Р.Н. из ..., да тужиоцу Д.Ђ. из ..., солидарно исплате износ од 110.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана 11.02.2021.године, па до коначне исплате, а све у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезу тужени "Adria Media Group" д.о.о. из Београда, Р.Н из ..., да тужиоцу Д.Ђ. из ... исплате поред досуђеног износа од 110.000,00 динара износ од још 1.090.000,00 динара до траженог износа од 1.200.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана 11.02.2021.године, као дана пресуђења па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена К.Б из Београда, да тужиоцу Д.Ђ. из ... исплати износ од 1.200.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана 11.02.2021. године, као дана пресуђења па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени Р.Н. из ... да увод и изреку пресуде објави о свом трошку, примењујући Закон о заштити података о личности, без икаквог коментара и одлагања најкасније у другом наредном броју Дневних новина "Курир" од дана правноснажности пресуде, а одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражено да Р.Н из Београда пресуду објави у целисти без икаквог коментара и одлагања, а најкасније у другом наредном броју Дневних новина "Курир", од дана правноснажности пресуде, као неоснован. Ставом петим изреке, тужба је повучена у односу на А.Ђ. Ставом шестим изреке, укинута су спроведене радње и тужба је одбачена у односу на Д.Ј. Ставом седмим изреке, обавезани су тужени да солидарно тужиоцу накнаде трошкове парничног поступка у укупном износу од 63.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Тужени су благовремено изјавили жалбу из свих законом прописаних разлога, побијајући наведену пресуду у ставу првом, четвртном и седмом изреке. Тужени су благовремено одговорили на жалбу тужиоца. Трошкове другостепеног поступка су тражили и определили за састав жалбе и одговора на жалбу.

Тужилац је благовремено изјавио жалбу побијајући наведену пресуду, без навођења законских разлога, у ставу другом, трећем, у делу става четвртог

изреке којим је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражено да Р.Н. из ... пресуду објави у целости, као и у ставу седмом изреке, како произлази из жалбених навода. Трошкове другостепеног поступка је тражио и определио за састав жалбе.

Испитујући првостепену пресуду у побијаном делу у смислу члана 386. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13, 74/13 и 55/14, 87/18 и 18/20), Апелациони суд је нашао да је жалба тужиоца неоснована, док је жалба тужених делимично основана.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, а супротно наводима из жалбе тужених, првостепени суд није учинио повреду поступка из тачке 12. ове законске одредбе, јер је за своју одлуку дао јасне и довољне разлоге и изрека пресуде је разумљива и не постоји противречност између онога што се у разлозима одлуке наводи са садржином изведених доказа.

У првостепеном поступку, утврђено је, да су у периоду од 26.01.2019. године до 30.01.2019. године, у дневним новинама "Курир", чији је издавач "Adria Media Group" и чији је главни одговорни уредник Р.Н. изашли текстови чији је аутор новинарка К.Б. Први текст је објављен под називом "... " на насловној страни, на четвртој страни текст носи назив "...", дана ... године изашао је текст под насловом на насловној страни "...", на четвртој страни се налази наслов "...", дана ... године, на насловној страни је изашао наслов "... " а на другој страни текст под насловом "...", дана .... године, на насловној страни је био наслов "...", на другој страни, изашао је текст под насловом "...", дана .... године, изашао је текст под насловом "... " а на другој страни је изашао текст "...". У самим текстовима се наводи да је Д.Ђ. један од лидера С.з.С. нелегално присвојио јавну земљу, земљиште од 6,5 ари на ..., чија је процењена вредност око 520.000 евра. Наводи се да је подигнута вила 2006. године од 960,62 м², а да су земљиште око виле, двориште, од чак 650м² који је било у власништву града и Републике Србије, присвојили. Наводи се да на том делу ... није урађена парцелација, земљиште је у потпуности било јавна својина, власништво града и Републике, а по доношењу закона о реституцији, део је враћен власницима, а део и даље има Република Србија. Ђ. је, пошто је направљена вила, сам одредио колико двориште жели да има и подигао ограду. Из Општине Савски венац потврђују за Курир, да су Д.Ђ. и М.Д.Ђ. узурпирали јавну својину, односно да нису власници земљишта око куће. Такође је наведено да је М.Д.Ђ. купила стан у приземљу од 104м² у једној улици на ... Према папирима до којих је дошао Курир, брачни пар Ђ. је одмах почео да изводи радове на објекту и то бесправно, због чега им је инспекција наложила обуставу радова 31.07.1998. године. Уместо да поступи према закону из решења инспектора које му је достављено 05. августа, Ђ. је наставио са радовима, због чега је 28. августа 1998. године, виши инспектор В.О. наложила рушење новоизграђених делова. Ђ. се оглушио о ново решење инспектора, а четири године касније, 2002. године, његова супруга је подигла објекат спратности приземље и поткровље, за шта је платила накнаду за уређење грађевинског земљишта. Тако су дошли до квадратуре од 199 м², а имали су могућност да користе и припадајући подрум од 17,68м². Наведено је да је Ђ. кућу легализовао за рекордних седам дана, папири су предати 08.12.2006. године, после шест дана направљен је уговор са Дирекцијом за изградњу грађевинског земљишта Београда, да би 14.12.2006. године, добили одобрење – решење о легализацији од Општине ... Тужилац је, у свом исказу

навео да је неистина све што је објављено у спорним текстовима, што се односи на наводну отимачину земљиштакао и да је због спорних текстова његова бивша супруга била у страху, те да су због оваквих медијских кампања његова деца била принуђена да напусте земљу. Није тражио објављивање одговора или исправку информације. 26.01.2019. године добио је СМС поруку да се изјасни о неким питањима везаним за земљиште и кућу у ... улици и док је одговарао на питање, текст је већ био објављен. Тужени Р.Н је навео да су објављени текстови настали на основу прибављене писане документације. Тужена К.Б је написала све објављене текстове, док су наслове, поднасловe и наднасловe писали уредници.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је закључио да је насловима "...", "...", "...", повређена претпоставка невиности тужиоца, а што је у супротности са одредбом члана 73 ЗЈИМ, те су такође повређени и част и углед тужиоца. Првостепени суд је ценио и садржај текстова у погледу подобности њихове садржине да повреде част и углед, па је нашао да текстови не садрже омаловажавајуће изразе и неутемељене наводе, те да из тог разлога, садржина поменутих текстова није подобна да тужиоцу повреде част и углед. Такође, у погледу других објављених наслова, првостепени суд је нашао да исти нису лезионо подобни да код тужиоца изазову душевне болове због повреде части и угледа, налазећи да термини употребљени у спорним насловима представљају вредносне судове ("отео", "мазнуо", "отимачина"), односно синтагме у свакодневной употреби ("градња на дивље"). Информације које су објављене задиру у приватност тужиоца и односе се на његов приватни живот, али ценећи околности да информације које су изношене у текстовима доприносе дебати од јавног интереса, да је тужилац јавна личност, политичар, начин на који је новинарка дошла до информација, ценећи тачност информација, по оцени првостепеног суда, у конкретном случају право тужених на слободу говора претеже над правом тужиоца на приватност, те је првостепени суд нашао да је захтев за накнаду шете због повреде приватности неоснован. Међутим, иако је садржина текстова заснована на истинитим информацијама, делови наслова "...", "лоповлук" очигледно су увредљивог тона, усмерени на омаловажавање тужиоца, којима се тежи сензационализму и приказивању тужиоца у негативном контексту у јавности, односно приказивању тужиоца као особе сумњивих моралних квалитета, па су ови наводи, по налажењу првостепеног суда, лезионо подобни да код тужиоца изазову душевне болове због повреде части и угледа. Такође, у насловима у којима се користи термин "истрага", "истрага због лоповлука", исти проузрокују ефекат на свест обичног читаоца и код њега може створити погрешну представу да је тужилац извршио одређено кривично дело, да се против њега води поступак испитивања кривично-правне одговорности, иако таквог поступка није било у том моменту, чиме је повређена претпоставка невиности тужиоца. Имајући у виду да су тужиоцу објављивањем информација повређени част и углед, односно достојанство личности, претпоставка невиности тужиоца, а што је заштићено одредбом чл. 73. и 79. Закона о јавном информисању и медијима, као и да је првостепени суд нашао да постоји одговорност на страни прво и друготуженог, "Adria Media Group" д.о.о. Београд и Р.Н, односно да су испуњени услови из члана 79. став 1 и 2, 112, 113, 114, 115, Закона о јавном информисању и члана 10. Конвенције о људским правима, то тужиоцу у складу са одредбом чл. 112 припада право на правичну новчану накнаду у виду нематеријалне штете. У складу са чланом 120. став 1. Закона о јавном информисању и медијима, првостепени суд је обавезао друготуженог Р.Н, као ... дневних новина "Курир" у време доношења првостепене пресуде, да објави увод и изреку првостепене

пресуде о свом трошку без коментара и одлагања, најкасније у другом наредном броју дневних новина “Курир” од правноснажности пресуде, у складу са чланом 4 тач.1 Закона о заштити података о личности (Сл. Гласник Р. Србије бр. 87/18), док је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се друготужени Р.Н обавезе да пресуду објави у целости.

Одлучујући о висини накнаде нематеријалне штете, првостепени суд је сагласно одредби члана 200. Закона о облигационим односима, нашао да правична новчана накнада за нематеријалну штету коју је тужилац претрпео износи 110.000,00 динара, одмеривши износ сагласно овлашћењу из чл. 232. ЗПП-а. На досуђени износ накнаде штете у износу од 110.000,00 динара, првостепени суд је обавезао тужене "Adria Media Group" д.о.о. Београд и Р.Н да тужиоцу исплате и законску затезну камату на основу члана 277 Закона о облигационим односима, почев од дана пресуђења, па до коначне исплате.

Оцењујући наводе жалби парничних странака, Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право у погледу основа одговорности тужених, дајући за своју одлуку јасне разлоге који су у свему у складу са утврђеним чињеничним стањем, а које као правилне прихвата и овај суд.

На основу садржине наслова објављених текстова, за наслове текстова у погледу којих је тужбени захтев нађен основаним основан, правилно је првостепени суд закључио да је тужилац, који је јавна личност и политичар стављен у негативну инкриминишућу конотацију, јер просечан читалац, услед објављеног наслова да је тужилац под истрагом, може стећи утисак да се од стране надлежних државних органа врши испитивање кривично-правне одговорности тужиоца за извршење кривичног дела које се гони по службеној дужности, а што током првостепеног поступка није утврђено, односно да је тужилац учинилац каквог кажњивог дела, а на шта указује коришћење термина “лоповлук” у склопу наслова објављених текстова који се баве информацијама из тужиочевог приватног живота, чиме је поступљено супротно одредби члана 73. ЗЛИМ. Првотужени и друготужени су, будући да се не ради о преношењу јавног саопштења државног органа нити о преношењу садржине званичног државног документа, били дужни да, пре објављивања такве информације, застану са њеним објављивањем и да са пажњом примереном околностима из поузданих извора провере њено порекло, истинитост и потпуност, како је прописано одредбом члана 9 Закона о јавном информисању и медијима, а што у конкретном случају нису учинили. Такође, и по налажењу Апелационог суда, правилан је закључак првостепеног суда да су насловом “...” повређени част и углед тужиоца, с обзиром да описивање тужиоца као лица које не говори истину, односно формулисање наслова, као фразе, у којој је тужиочево име искоришћено као мерило за упоређивање личности које не говоре истину, представља увредљив садржај који је подобан да повреди достојанство тужиоца, те да овакви наслови, неоснованим коришћењем израза очигледно увредљивог тона, писани су са очигледном намером да се створи негативан став према тужиоцу у јавности, изазове негативно мишљење о његовој личности и упућује просечног читаоца на закључак да је тужилац лажов, особа сумњивих моралних вредности, те могући учинилац каквог кривичног дела које се испитује кроз „истрагу“, а како је то правилно оценио првостепени суд, због чега су првотужени и друготужени, "Adria Media Group" д.о.о. Београд и Р.Н, у обавези да тужиоцу накнаде претрпљену нематеријалну штету.

Дакле, изнете тврдње у спорним насловима текстова стављају тужиоца у негативан контекст и повређују његову част и углед која је основно људско право сваког човека, због чега су и по налажењу Апелационог суда изнете информације, из објављених наслова у погледу којих је тужбени захтев основан, била подобне да повреде част и углед тужиоца, па су испуњени услови за одговорност првотуженог и друготуженог прописани одредбом члана 112, 113 и члана 114 у вези члана 115 наведеног Закона о јавном информисању и медијима који је важио у време објављивања спорних текстова, како је то правилно оценио првостепени суд.

При томе је суд имао у виду да је тужилац као политичка личност одлучио да тражи поверење јавности и прихватио да буде изложен јавној политичкој расправи, па су стога предмет детаљног јавног испитивања и потенцијално снажне и јаке јавне критике начина на који је обављао или обавља своје функције, путем средстава јавног информисања. (Како је то наведено и Декларацијом о слободи политичке расправе у средствима јавног информисања коју је усвојио Савет министара Савета Европе дана 12. фебруара 2004. године).

Међутим, правилно је првостепени суд нашао да је мешање у слободу изражавања у конкретном случају неопходно јер, у примени теста пропорционалности, овај суд оцењује да изношење оваквих наслова, није у функцији испуњења захтева да се јавност упозна са начином на који је тужилац, који је политичар, док је био на власти прибавио имовину, те да сходно наведеном, изношење увредљивих конотација ("...") и чињеница за које аутор текста није имао разлога да у њих поверује (о спровођењу истраге), већ да превасходно имају за циљ да се у јавности измењене чињенице, прихвате као истините, а да би постигла деградација и понижење личности тужиоца, што представља повреду његових права на част и углед. Стога је циљ ограничења слободе тужених у конкретном случају - заштита права тужиоца на част и углед као вредност прописана свом два члана 10 ЕК, а сходно стандарду успостављеном у предмету *The Sunday Times vs United Kingdom*, 18. мај 1977, став 194.

Став је овог суда да је правилно првостепени суд применио и тест сразмерности у конкретном случају, правилном оценом да, иако је тужилац као јавна личност и политичар дужан да трпи више, у конкретном случају, за наслове објављених текстова у погледу којих је тужбени захтев усвојен, не ради се о вредносним судовима, већ о чињеничним тврдњама. Наведене чињеничне тврдње нису критика већ противправан напад на тужиочев част и углед, те се стварање нетачне представе о тужиоцу у јавности не може оправдати ни слободом изражавања ни интересом јавности, јер би интерес јавности могао бити задовољен истинитим информацијама. Иако новинарска пажња не подразумева утврђивање материјалне истине, као правног стандарда, ипак је потребно направити јасну дистинкцију између сумње у тачност одређених информација и саопштавања нетачних информација које је, с обзиром на доступност, било лако проверити. Осим тога, потребно је направити разлику између именованих носилаца јавне функције, у смислу члана 8 ЗЈИМ и других политичких актера, с обзиром да степен изложености, односно трпљења изношења критичких мишљења за та лица није једнака. Имајући у виду наведено, неосновани су жалбени наводи тужених којима се указује да квалификације изнете у насловима текстова, за које је тужбени захтев основан, а то су наслови "...", "...", представљају вредносне судове.

Потврђена је и одлука првостепеног суда садржана у ставу четвртом изреке, којом је обавезан тужени Р.Н да као ... дневних новина “Курир” објави увод и изреку првостепене пресуде о свом трошку, без коментара и одлагања, најкасније у другом наредном броју новина “Курир” од правноснажности пресуде, имајући у виду да је у конкретном случају тужилац поставио овакав захтев у парници по тужби из члана 112. Закона о јавном информисању и медијима, па је првостепени суд правилно искористио своје овлашћење из члана 120. став 1. Закона о јавном информисању и медијима.

Нису од утицаја на другачије пресуђење жалбени наводи тужених да тужилац није доказао да је претрпео нематеријалну штету објављивањем спорних текстова, а имајући у виду да су ови наводи објективно увредљиви, ако и да тужилац, објашњавајући последице објављивања истог текста наводио проблеме које су погађале чланове његове најуже породице, а што су околности које објективно указују то да је тужилац претрпео душевне болове услед објављивања спорних наслова, а да је ове околности навео као илустрацију тешкоћа са којима су се суочавали њему најближи људи у вези са наведеним тврдњама.

Неосновани су жалбени наводи тужиоца о погрешној примени материјалног права, којима се указује да је износ накнаде нематеријалне штете прениско одмерен.

Жалбени наводи тужиоца којима оспорава одлуку о објављивању увода и изреке првостепене пресуде, уместо објављивања пресуде у целости, су неосновани, будући да и по оцени Апелационог суда, имајући у виду конкретну ожалбену пресуду, односно њен увод и изреку, објављивање увода и изреке првостепене пресуде на адекватан начин задовољава потребу и право тужиоца да се обавести јавност о исходу парнице, одговорности тужених за причињену нематеријалну штету тужиоцу, и колико је то могуће, отклоне последице спорног текста, као још један вид сатисфакције тужиоца у складу са одредбама Закона о јавном информисању и медијима.

Међутим, основано се жалбом указује на погрешну примену материјалног права код одмеравања висине правичне новчане накнаде за наведени вид нематеријалне штете. Износи које суд досуђује морају да буду правични и адекватно одмерени, те примерени друштвено-економским условима у којима се досуђују. То подразумева да суд објективно цени све околности конкретног случаја које су од утицаја на висину накнаде (начин и средство којим су повређена заштићена добра, средину у којој оштећени живи и ради, последице које су настале) јер се накнадом не сме поговати тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом. С обзиром на то да је повреда тужиоачеве части и угледа учињена јавно и на објективно увредљив начин, али имајући у виду да тужилац, како произлази из стања у списима, није користио друга средства заштите која му стоје на располагању у складу са ЗЈИМ, односно није тражио објављивање одговора на информацију или исправку информације, у смислу чл. 83. и 84. ЗЈИМ, за јачину душевних болова које је трпео објављивањем овог текста, према оцени другостепеног суда, износ од 60.000,00 динара представља правичну и одговарајућу сатисфакцију, одмерену сагласно одредби члана 232. ЗПП. Новчана накнада нематеријалне штете проузроковане повредом права личности по својој природи је сатисфакција која се постиже и самим сазнањем да је пресудом утврђена одговорност штетника и изречена му

грађанскоправна санкција због повреде законом и Уставом заштићеног личног права. У том смислу новчана накнада за овај вид штете има превасходно значај моралне сатисфакције, а та сврха се постиже и досуђивањем накнаде у износу од 60.000,00 динара, при чему накнада у мањем износу не би била примерена претрпљеном душевном болу.

Из наведених разлога, Апелациони суд у Београду је на основу одредбе члана 390 ЗПП потврдио првостепену пресуду у делу става првог изреке, којом је тужиоцу досуђен износ од 60.000,00 динара, и у ставу другом изреке, а у смислу одредбе члана 394 тачка 4 наведеног закона преиначио одлуку у делу става првог изреке, тако што је одбио, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени "Adria Media Group" д.о.о. Београд и Р.Н да му на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде части и угледа, преко досуђеног износа од 60.000,00 динара, солидарно исплате износ од још 50.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 11.2.2021. године, па до исплате.

Будући да је реч о новчаној обавези, тужилац има право на законску затезну камату на досуђени износ накнаде сагласно одредби члана 277. став 1. ЗОО, почев од дана доношења првостепене пресуде када је, према критеријумима и вредностима новца, накнада одмерена, до исплате.

Правилан је закључак првостепеног суда у односу на трећетужену К.Б, када је утврдио да нису испуњени услови за њену одговорност прописани одредбом члана 113 ЗЛИМ, јер је током поступка утврђено да је иста као новинар израдила текстове, али да није аутор наслова и поднаслова. Садржином текстова није повређена част и углед тужиоца нити је повређена претпоставка невиности, те тужена не може бити обавезана да накнади штету коју није ни причинила, па је првостепени суд у погледу трећетужене К.Б. правилно одлучио када је одбио тужбени захтев у целости, налазећи да је приликом сачињавања текста трећетужена поступала са релевантним степеном новинарске пажње, као и да је имала довољно разлога, на основу података које је прибавила пре објављивања, да верује у истинитост изнетих тврдњи.

Стога је, у смислу одредбе чл. 390 ЗПП потврђена побијана одлука из става трећег изреке.

Цењени су и сви други наводи жалби парничних странака, али како нису од одлучног значаја и не могу довести до другачије одлуке, другостепени суд их, у смислу члана 396. став 1. ЗПП, посебно не образлаже.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом и другом изреке ове пресуде, на основу члана 390. и 394. тачка 4. ЗПП.

Одлучујући о трошковима поступка у смислу одредбе члана 165. став 2. ЗПП, Апелациони суд у Београду је преиначио одлуку о трошковима поступка садржану у ставу седмом изреке првостепене пресуде, с обзиром да тужиоцу припадају трошкови који се обрачунавају према вредности потраживања за које је у парници успео, применом члана 153. став 2. и 154. ЗПП. Тужиоцу је досуђен износ од 73.100,00 динара на име потребних издатака за вођење парнице, а сагласно опредељеном захтеву за накнаду трошкова, од чега за састав тужбе и два образложена поднеска износ од по 9.000,00 динара, за заступање адвоката на три одржана рочишта по 10.500,00 динара, за приступ на једно неодржано

рочиште износ од 6.000,00 динара, као и за судску таксу на тужбу и на пресуду износ од 4.300,00 динара. Имајући у виду да је тужбени захтев према туженој К.Б. у целости одбијен, применом члана 153. став 1. и 154. ЗПП тужилац је обавезан да наведеној туженој на име потребних издатака за вођење парнице, а сагласно опредељеном захтеву за накнаду трошкова, накнади износ од 55.500,00 динара, од чега за састав одговора на тужбу и једног образложеног поднеска износ од по 9.000,00 динара, за заступање адвоката на три одржана рочишта по 10.500,00 динара, за приступ на једно неодржано рочиште износ од 6.000,00 динара. Трошкови су одмерени сходно успеху парничних странака у спору, према важећој Тарифи о наградама и накнадама адвоката у време доношења одлуке и Таксеној тарифи као саставног дела Закона о судским таксама, важећим у време настанка таксене обавезе, са законском затезном каматом у складу са чланом 277. Закона о облигационим односима.

Из наведених разлога, Апелациони суд у Београду је, применом одредбе члана 401. тачка 3. ЗПП, преиначио одлуку о трошковима поступка садржану у ставу седмом изреке побијане пресуде и одлучио као у ставу трећем изреке ове пресуде.

Разматрајући наводе жалбе у погледу неодлучивања првостепеног суда у погледу захтева за трошкове раније туженог А.Ђ, према којем је у току поступка, на записник о одржавању припремног рочишта, донето решење о повлачењу тужбе које је и правоснажно истог дана 21.11.2019. године, Апелациони суд у Београду налази, да је решење о повлачењу тужбе у односу на овог туженог, погрешно поново унето у писани препис пресуде о главној ствари, те да се у конкретном случају захтев за доношење евентуалног допунског решења о трошковима овог лица, који више није странка у поступку, односи на правоснажно решење од 21.11.2019. године, те да се као такав има размотрити управо од стране првостепеног суда.

Како су тужени делимично успели са жалбом, припада им право на накнаду трошкова на име састава жалбе од стране пуномоћника из реда адвоката, у складу са АТ, а тужилац није успео са жалбом, то је на основу члана 165 став 1 и 2 и чл. 153 Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу четвртм и петом изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић